

Lustán a villára eresztettem a kézibeszélőt.

Írni kéne. Minek?

Micsoda nap, micsoda nap.

Belepillantottam a szövegbe: híg fosadék, semmi. „De már végigírom, akármilyen gyötrő és hiábavaló, ez az író sorsa. Néha eltéved. Megfagy. Szibéria. Papírlap-hómező. Estébe.” Csak untam. Odacipeltem a telefont az íróasztalomra, s míg tétován lepötyögtem a következő mondatot, semmiért, a másik kezemmel oldalt nyúltam, a számokat már kívülről tudták az ujjaim, így hívtam valamit, vakon, egy számot a sok közül, vagyis valakit, pardon, felhívtam valakit, de nem volt ott a fejem egyáltalán – a rossz *Kádárba* merült. Úgyhogy amikor felvették, nem is tudtam, melyik számmal beszéllek, meg kellett kérdezniem. A Piros Elefánt ügyeletes volt. Igen, egy kutya. Izé, egy kutya, de már a végét járja. HOL VAN AZ A KUTYA HELYILEG? Mintha az atomháború kitörésének hírére tudattam volna vele, elcsuklott a hangja. „Bakó Tibor vagyok, kérem, azonnal közölje, hol van az a kutya!”

Megmondtam. Kicsit csodálkoztam ugyan az idegességén...

„És otthagytá?”

„Otthagytam.”

„Hát menjen vissza érte!”

„Nincs kocsim.”

„Na és?”

Ekkor valaki kitépte a kezéből a kagylót.

(Folytatása következik.)

Mészöly Dezső

LEVÉL PETÓFINEK – 1956 DECEMBERÉBEN

Istened, a Világszabadság,
kiben hittél, semerre nincsen.
Istened nélkül kell megállnunk,
ha babrál a Rév a kilincsen,
s akármelyik percben beléphet –
a biztonsági zár lehullt –
már alig értelmezhető
hajnali álom lett a mult.
Állunk az ágy mellett mezítláb,
kótyagos fejjel pislogunk,
szemünk nem fogja föl, amit lát –
s nincs a fiókban pisztolyunk.

FOSZLÓ EMLÉK

Mint delfin, a habból
feldobva magát,
vagy ókori képen
a lenge najád,
úgy nyúlt fel a vízből
karcsú alakod,
lendítve a labdát,
majd hetyke habok
tajték-tarajára
csapott le kezed,
míg úszva lebegtél,
víz sodra felett
győztes tüneményként...
O jajj, ez a szó!
Foszló tünemény vagy,
tündér vízió:
már el sosem érlek
e föld terein,
míg delfini képed,
felnyúlva delin,
áttetszik az évek
ködfüggönyein.

EXITUS

Csak hagyjátok az ajtót nyitva rám és beszélgetetek
tovább nyugodtan, jó fiúk, leányok.
Valami hirtelen álmoság szállt meg, hadd nyújtozzam el
a ruhatár-szobában, itt a bundák közt, a jó
meleg sötétben.
Ne is vegyétek észre majd hajnal felé,
ha a rövidke zeneszünetekben
nem halljátok többé az ismerős,
hullámzó horkolást. A zsvajjos,
zajló, kavargó világbuliról
angolosan távozni ősi jog.